

Ročník XXIX

V Praze, II. října 1895

Číslo 48 (1477)

Skleník.

Napsal Karel V. Bais.

(Pokračování.)

Zvonili poledne, když pojezdnych odbyvě poslední návštěvu vycházeli ze školy. Z kostela vyhrnuly se první zástupy a na hřbitově zapestrily se hedvábné šátky, květované salupy, světlbarenné halenky a sukně.

Několik hloučků školních dětí nejdříve uhnělo po silnici. Za nimi táhl veselý, pestrý proud jonáků a holců; jonáci byli oděni po městsku — ačkoli kabáty, na mnoha místech zde odstavaly a chyběl jim městský svit — v límecích byli jako uskrzení, mašle svítily ohnivými barvami, tlusté, zlaté nebo stříbrné řetězy houpały se jim na vestách; většina dívek měla na hlavách hedvábné šátečky, ale asi tři byly již v kloboucích — velikých, ošatkovitých, plných nádherných květů, šaty měly samou mašli, stuhu a krajku, silné ruce v rukavičkách a každá nesla si skvostné »Modlitby«.

Vidouce pana pojezdného, pozdravovali, ale sotvaže mladí manželé byli dva kroky za nimi, ohlíželi se všichni a přehlíželi mladou paní od hlavy do paty.

»Mnoho toho na sobě nemá,« povídala krátká, ulehlá mladice, jejíž široká, mohutná záda upjata byla těsným, světlým životem, jenž hrozil, že se rozletí.

»Nemá — vždyť je v herbábí!« odpírala hubená, pihovatá holčice, na jejíž rudé, hladce učešané, lesk-

noucí se hlavě seděla krajková ošatka s celým záhonem.

»V herbábí — ale nic na něm!«

»I vždyť prý nic neměla, jen nějakou jarmárku a postele, ale ani skleník jí nekoupili.«

»No — to pro takovou Kadlák tak daleko chodit nemusel!«

Následovalo mladé městské panstvo, sou- sedští synkové a dcery (slečinky!); všichni byli po módě, ale na každém bylo viděti, že tu parádu navléká pouze v neděli.

Pan tajemník s Beránkem doprovázeli Málunku, jež houpala se mezi nimi jako děvenka; vysoký hlasek její rozléhal se jako klínok zvonku.

»Ruku líbám!« pozdravovali slečniny prů-

vodčí a paní pojezdné vysekli hlubokou poklonu.

Pojezdný uctivě odpověděl, paní se uklonila, ale Málinka ledaže hlavinkou trochu pohнула.

Tu již přicházeli usedlí sousedé, starší ještě v dlouhých šosácích; ruce měli složené v zadu a hovořili zvolna, rozvážně.

Soused Poupá, majetník čísla šedesátého, vykročil ze řady a s pojezdny se zastavil; byl Domorázkův strýc.

»Tak to je tvá panička? No, pozdrav nás Pánbůh!« vítal podávaje těžkou upracovanou pravič.

»Taky vás, strejčku, navštívíme,« pravil mu pojezdný.

»No přijďte, přijďte, však už jste mohli přijít!« zavyčítal si starý a malýma očkami paničku bystře si prohlížel.

»Nemohli, strejčku, mám zně, dneska poprvé jsme vyběhli!«

»No, no! A aby se vám taky u nás hodně tibiho — jenže my jsme ještě jen tak po sprostě! Tak s Pánem-bohem!« a podav ruku, měkký klobouk vzal za střechu v zadu, do poloviny jej posmekl a složiv zas ruce v zadu, volně, vážně ubíral se za ostatními.

Na konci proudu šlo ještě několik dědeků výminkářů, a tři babky loudaly se ohnuté, zamýšlené.

»Ale tady je všude parády, to jsem snad ještě na venkově neviděla,« pravila paní Gusta; »zrovna mě horko polévalo, jak si nás všichni prohlíželi!«

»Mě oě, jenom ji,«

Národopisná výstava československá v Praze.

Valaští hudeci z Kozlovic.

(Fotograf M. A. Vlna v Praze.)

zasmál se. »Paráda je tady všechno — v neděli se v ní chodí ukazovat — naučili se tomu všemu od zdejšního panstva, které se parádou předhání. Dá-li Darbujánka po klobouk osm zlatých, musí poštímistřová dát devět, doktorka deset — a paní starostová? Kam pak by to přišlo, aby paní starostová nedala aspoň jednáct? Jaká pak by to byla paní starostová? Mezi sousedkami a domkářkami je to zrovna tak.«

»Co mají zlatá?« ty selské mají hodinky s těžkými řetězy.
»Manžel přišel.«
»Při tom je jim jedno,« pokračoval, »že všední den běhají po stavení bosí, ve štruskách, v jedné sukničce a zastěře, že drou od noci do noci — jenom když v neděli jsou vystrojeni —«

»A mají skleničky!« dodala.
»Má pravdu! O, taky jsem tím zakoušval! Kdykoliv jsem přišel domů, maminka, tatínek, strejcové, tetky a kde kdo známý přehlédl si mne nejprve od bot až na vrch klobouku, podíval se, má-li řetěz a kolik prstenu na rukou —«

»A byli s tebou spokojeni?«
»Pane, leckdy nabyl. Člověk musí jinak žít než oni a namáže tolik obětovat na parádu. Oni žijí jako v chudých vesnicích, chleba, brambory, knedlíky, placky, někdy nějaká ta buchta — zkrátka, co dá hospodářství — jsou jim živobytím. Našince musival každé sousto draze zaplatit. Pane, leckdy se na mne dívali s patra a naši doma natíkali, že slyšeli úšklebky, jakým jsem pánem. Každý zdejší krejčík, pekařík, truhlář, zkrátka, tovaryš, když se vrátil z Vidné domů, přišel vystrojen a plný prstenu. To měl nejvíce na paměti.«

»Jsou ti sousedé bohatí?« vyzvíдалa paní.
»Bohatí nejsou, není to při malých polnostech možno, ale peníze mají, protože kromě té parády škrtí každý groš a nepřejí si; holkám dávají po kolika tisících.«

»Tak viděl — a co já jsem mu přinesla? Proto oni se na mne tak dívali, a já vím, že ho litovali!« povídala zamyšlena.

Pojezdny mával rukou.
»Člověk si musí mezi nimi zvyknout,« pravil klidně.

Upocení vešli do pokojů a plnými ústy vdechovali lbezný chůd. Paní Gusta rychle se svlékla, aby honem dodělala oběd.

»Na dnešní návštěvy nezapomenul!« pravila.
»Zvláště u doktorů, že?«

»Všude — všude! Ta Darbujánová neměla dost na tom, že se po svém parádním pokoji rozhlížela jako po divě světa, ale i ty almary zotvirávala a pořád jen »Naše Málínka — naše Málínka!«

»Starý Darbuján — tohohle otec — zůstal v chalupě a pro selky dělal plátno. Jestě já ho pamatuju, jak snoval nebo sedal za staven, tak jak z postele vylezl.«

»Po policích přišly skleničky!« trpce zasmála se paní a odešla do kuchyně.

Po všech dosavadních bělečských dojmech citila, že se v ní víc a více rozlévá hořká litost. Rozum jí pravil, že to, čeho proti zdejšímu panstvu postrádá a co jí každým pohledem vyslipují, za litost nestojí, že to je skoro k smíchu, ale byla dobrá, prostá, ze skromných poměrů vyrostlá duše a měla jedinou touhu: Aby s Karlem byla úplně šťastna, aby byl spokojen.

Rozuměla, že je moudrý muž, že ji má upřímně rád, ale chápala, že dojmů domova a okolí nedají se jen tak z duše vytrhnouti.

»Člověk si musí mezi nimi zvyknout!« opakovala si jeho slova.

Nepřemohou někdy ty dojmů rozum i — lásku?

V

Po silnici podél dvoru přešlo již několik mariánských procesí, ale nespřádaných. Včera, jdouce na pouť, šli pěkně v jediném houfu a zpívali, co vůdce předříkával. Dnes jich za krizky, ozdobenými novými věnci, a kolem

vůdce šla hromádka, a ti jenom chvillemi se modlili. Ostatní klusali v malých, rozptýlených hloučcích.

Na cestě zastihl je prudký letní liják, jenž byl příčinou, že rozutekli se po vesnických záspěch, a po dešti vydali se již nespřádaní a urousaní.

Kluci nesli si boty přes ramena, aby jich nepromočili — kůže by ztvrdla na koráb; tetky také šly bosy, botky šněrovadly spoutané všesely jím na předu ruky; jež držela také vyhrnutou vrchní sukni. Šly skloněny, pocuchány, každá na zádech uzel nebo košíček na paži.

Nebe již zas bylo vysoké a jasné modré, vzduch vypraný, a napitá země vlažně dýchala.

Pan a paní pojezdnyh seděli při otevřeném okně, dívali se do zahrádky bujně oživlé a pozorovali ty hloučky poutníků, chvátajících do okolních vesnic. Všecka zahrádní zeleň byla omyta, každý list leskl se jako čerstvě natřený; na zlatých paprscích rozkvetlých slunečnic dosud zářily krůpěje, a letní říjaly silně dýchaly.

Za poutníky počali se trosit domácí lidé, jdoucí z požehnání; usedli selky v ohnané baráče, výminkář i babky podruhy, vedoucí vnočky nedělně ustrůjené, hládkounce přisnuté. Šli volně, povídajíce si o všech novínách minulého týdne.

Ukázali se i počestní sousedé bělečtí, vedoucí pečlivě choti své do polí, aby jim ukázali, co všechno v poli vykonali, a jak Pánbůh požehnával.

Každý krácel vážně, rozšafně, opíraje se o rákosovou hůl nebo s rukama v zadu sousedsky složenými.

Paníčky měly na hlavách krajkové čepce nebo se usmývaly ze šátečků, stažených nad čelo; byly v květovaných šatvech nebo v hedvábných černých halenkách, šaty měly celé bane a čupaly jako hrdličky neb se pohodlně kolébaly.

Na proschlých snětech starého topolu, jenž při západním slunci blýskal každým listem, sedělo hejno tlustých vrabců; křídla měli spuštěná, peří načechrané a štěhotali jeden přes druhého.

Po silnici přišel usměvavý, obtloustlý pan řídící s chotí; spativše pojezdnyh v okně, srdečně se na ně zasmál, přátelsky zakývali a paní řídící zvolala: »To je po tom dělátku krásné, že ano?«

Po chvilce pronikly do okna několikere hluché hlasy, bujny smích a zvláště pronikavý, zvonkový švehol, jenž byl dokonce příčinou, že štěhotající vrabci udivení na chvilku zmlkli.

»Darbujánovi!« povádal pan pojezdny, a oba odchýlili se z okna.

Hlava Darbujánovy rodiny, majetník jediného bělečského domu, krytého pravou anglickou bridicí, krácel ze široka, nohy v kolenech téměř neohýbaje a rákoskou důkladně se rozpráhal. Hlavu opíral o tvrdý trt, moherový kabátek měl rozhaleny, na zářné, hedvábné, drobnými kvítky zdobené vestě houpal se tlustý řetěz, nohavice, po celých nohou téměř stejně široké, vznešeně se vlínaly.

Paní šla také v plné velebě, v krajkovém klobouku, hedvábné mantile, ve hnědých, polo-hedvábných šatech.

Malý kousek za nimi pružně houpaly se Málínka s Božíčkou; po jejich stranách rozvážně vykračující pan Beranek čečral pokyný světlý svůj knížek, a pan tajemník, horkem zardělý, liné damy bavil.

Málínka sama jediná bystře pohleděla k pojezdnyh do okna; zahlednuvši paní Gustu, hrdě povznesla hlavu a po tváři rozlil se jí pohrdavý výraz.

Jak se panstvo vzdalovalo, manželé volně vraceli se do otevřeného okna.

Pojezdny sotva že vyhlédl, bystře se vzptínil a radostně zvolal: »Naše maminka se sestrou!« A již oba běželi jim naproti.

Do dvora vcházela přihnuta stařena a velká, snědá vesnická žena, asi pětaticetiletá. Obě měly černé haleny, šátečky na hlavách, modřítby a bílé kapsníky v rukách, na prsou

semknutých; rozdíl v ústrojí byl jen v sukních a botkách: stařena měla krátkou sukni ze starodávné sedé látky, s velikými modrými pruhy, bílé punčochy a střevíce, dcera šla v delší, světlé, karnýrované kartounce a měla botky bez podpatků.

Stařena pospíchajíc, ničeho si nevšímala, ale dcera pozorně rozhlížela se kolem.

Paní pojezdna vyběhnuvši ze síně, srdečně volala: »Vítám vás, maminko, to je dost!« a chytila stařenu do šatek, chtěla ji líbat ruku.

Ale ta nedala — právě s měkkou rozhorlostí: »Co by vás to napadlo, Gustynko, to by bylo pěkné — a co pak by lidé řekli!«

Pojezdny přivítav sestru, obrátil se k ženě: »Tak tohle je má sestra Anna!«

Paníčka vzala ji kolem krku, políbila a pravila: »Počkejte, počkejte, tolik jsem se na vás těšila, a vy jste na svatbu nepřišla — to maminka byla hodnější!«

Anna, sluncem do hněda ožehlá, se rozpačitě usmála, plaše pohleděla na bratra a klopíc oči, povídala: »Mila paní švačková, u nás to nejde, aby člověk odejel na dlouho z domu — co by si řáta s tímí hlantí počal? Zase se plaše podívala s bratrem na švagrovou a podávajíc jí uzlík, pravila srdečně: »Tuhle jsem vám přinesla pár vajec —«

»Že si děláte škodu — vždyť jsme ve dvoře,« usmála se paníčka.

»I to nic, to nic, jen si je vezmete,« spěšně švitořila matka a uzlík strkala snaše.

»Přemejšlela jsem, co bych vzala, ale když teď čistě nic jiného není,« povídala sestra.

»Pojďte dál, pojďte,« vřavši uzlík, pobízela paní Gusta a pomaloučku strkala obě ženy do síně a do kuchyně.

Sestra Anna dala se tuze nutit, mermomocí chtěla zůstat poslední.

(Pokračování.)

Ze sbírky básní: Knihy sudiček*)

od Jaslava Vrchlického.

TICHÝ DŮM.

(Svým hostitelm v létě 1895.)

Jest k nepoznání dnes ten starý dům, jenž u silnice stojí, zájezdní kdys hospoda, dnes asyl tichoučků tří starých, věrných duší na byminku. Jsou tiché chodby, tiché schodiště a tichý velký sál, jenž před lety byl ochotnické Musy kolbištěm a potleskem se často rozléhal a smíchem upřímným. Je tichá síň ta při zemi, kde druhdy vesská mlád při dočasně aneb o posvěcení v rej bezuzdný se ráda pouštěla při klanětu tence vřiskavém a base bručivé, kde zapředen tak mnohý román lásky vesnické, jenž dokončen pak venku v záři hvězd. Ted starostkové dva dům hlídají a věrná služka, siví holubi, zde poustevníci, za dnem splyvá den a každým hlavu kloní se víc k zemi... Dnes zvlášť jest k nepoznání starý dům. Tlum dětí bouří v chodbách ještě včera, zněl jejich smích i hovor veselý, hry s obloučkem a míčem v pestrý teré, dnes všechno prázdno, děti odjely zas do města, neb prázdnin minul čas. A v souzvuk s domu přísnou samotou zní v akacích starých u vchodu kvíl dlouhý větru, v okna bje dešť, kraj zamlžen a v bláto rozjetá se stápi silnice. Na velkém sále sám u okna dlím mezi věšící knih, starých časopisů, které zde syn, student, nechal kd s. Zřím oknem v dál a každou chvíli zdá se mi, že zní na chodbě kroky... Prelud, vítr jen to rámy třese, kvílí v komíně.

*) Vydě v Kabinetní knihovně.

A v mlze vidím líčka dětí svých,
jež bouřily tu včera vesele,
a teskno jest mi... Zase vichru ráz
a před okny mi lítá svadlé listí
a točí, zmltá se jak v orgii,
v níž léto zmlírá s celou slávou svou
a v níž se rodí zima truchlivá.

O dlouhý, pustý den! Ó smutné šero!
Jak srdce bez lásky je tichý dům!

A K V A R B I J

V řadách oken slunce hoří
topasý v ně samé tká,
druhý břeh ve stíně mori
splývá, z nich se luna noří
jako vzdušná baletka.

Ještě stojí v zákulisí,
čeká, taktovkou až chmur
noc jí kyne, načez rysy
vzplanoucí živějšími
v hvězdný rej se na azur.

Chvilu přechodu a dymů!
Bez pohnutí stojí strom
z dálky město hlomoz tlumí,
řeka jako ze sna šumí,
cos jak mír vlá v mžiku tom.

Ale je to chvilka pouze,
ve svítilen požáru
než vzplá řeka v steré prouze,
v stíně než se vnoří dlouze
světla z oken, kočárů.

V masku chmur se omáčí skryje,
jakby mrtí chtěl a závod
se sluncem, jež vodu pije,
nebo země leze
než svůj začne chorovod.

SUSPIRIA.

Co budoucnost mi může dát,
když vše mi vzala přítomnost,
když po žních, snů svých na souvrátí
dlím opozděný, plachý host?

Jak rákos osud rve mou vůli,
můj sražen let, můj schladnul zář,
a moje plesné? Takto tu
se k stromu svadlých listů páruje.

Mám říci Smrti, jež vše bere,
i toto svadlé listí vem?
Již vše mi v dálce mizí šeré,
jak v zimních mlhách břeň lež,

Co drobná práška v zrak můj práší
jak slzné «s bohem» zašlý sním,
to listí se tak měkce snáší
tak tiše k stromu kořenům...

PODZIMNÍ KRAJINA.

(Miloš Jiránek, vlna)

To byla malá zátoka, kam loďkou
jsme zatočili... Po hrázi pár kroků,
a stoleté nás přivítaly stromy
ve kruhu stojící jak bdělé strážce
mýtiny velké, sem tam prostoupené
směsí olšin, šlpků, révy, chmele.
Buk rozlehlý a štrbrolistý topol
pln rozsychatých balzů, a vrby
jak v smutku schylené nad úzkou strouhou,
jež v krajích tisíce se smála vrbe
růžovým květem. V středu vlnká lúna
a jako kůže vyslečených hadů
zni chmelných zvlky, ovětralé tyče
tu na jehlance stály vyvrstveny,
o dubu mocně podepřeny větve,
tam v neladu se rozházené tměly.
Tu půda sšlapaná, tam zelí, řepy
se táhly ostrovy, tu zelená šeda
jak olivové lehce nadechnutá,
tam ostře jedovatá; v proutí svačedů
se vily bílé zvonce plné rosy.

A podjesené tahnou smutný parfom
jak z listí vadnoucího z mokré hlíny
a z nahořklého balsámu, jímž plné
kol břehy byly. Odlehly kout celý
jak Paradox byl severní pln dechů
a divné poesie umírání.
Všad nad vrcholky rozsychatých stromů
jak stádo, jako velké karavany
v dál putující, oblaka se nesla,
tu bílá jako pláči pustiny, šeda
a namodralá, těžce tlalová,
tu plná svůla a tu plná deště
a všecka plná podivného konzla,
jímž pouze jeseň mluví ku malé duši.
Jak utvářa to na všem spočívalo
po práci odbyté, ne ona sytá,
jež děkuje, že dilo s plným zdarem
jest hotovo, však ona vyčítavá,
jež plá se, proč a k čemu všecka práce?
Nač starý plod mte, aby nový povstal?
Nač za letem se žene nová jeseň?
Nač v změny spáru úpí svět a tvorstvo?
A valná její olověná tla
na duši klesla jako těžké mračno,
zkaď nechce, nechce, nechce spadnout krápní
osvěžné vláhy, které zvolna tahnou
nad krajinou a v rýhy bázňů jen ház
stín za stínem a odlišuje a zmizí.

Stín v polích za ním, nikdy však stín z duše.

Jakoby kámen do vody zahodil...

Napsala Maja Z.

(Pokračování)

Za třídou koncertu hudebního spol-
ku přijel Pavěk pro Annu.

Čekala již připravena v malém
salonku, zařízení pro přijímací po-
kój i pracovnu, zcela jednoduše, bez
titérného přepychu. Krásný klavír,
veliké pohyblivé zrcadlo a množství uschlých
věneč a kytic, pověšených po zdech a vkusně
rozestavených na stolech či podstavcích, bylo
celou dekorací.

Několik rodných portrétů, s pietou umí-
stěných, pak velká podobizna děvečka asi
desetiletého, směřující se, s dalky ve tvářích
(zemřelá Anniny sestry), okrášlená křehkou
čerstvých růží, doplňovaly celek.

Všecky tyto památky, zmizelá radost
přelavého okamžiku a úspěchu drahé duše,
odešlé kamsi do neznáma bez naděje návratu
a shledání, mdle mlčené světlo lampy a po-
divné smutná vůně mrtvých i teprve vad-
noucích květů s hořkou chutí sezoulých va-
vřínů dodávaly okolí písňného, neutlného
rázu. Anna, sedící u klavíru, jehož klávesami
se v zamyslení probírala, rysovala se v bílém
svém oděvu určitě, ba tvrdě na tmavém pozadí.

Když Jiří vstoupil, zvolna vstala, zavřela
klavír, pohlédla spěšně na hodiny a rychle
pošla oblékat na krajkovou robu bílý kože-
šinový límec.

Stála tak uprostřed pokoje, a Jiří — v ruce
ohromnou kyticí, plnou těžké vůně tuberos,
s dlouhými stuhami, na něž vytrvale šlapal —
zahleděl se na Annu, jakoby chtěl obrazem
jejím duši svou až po samý kraj naplnit.

Anna netrpělivě šklubala sponkou límce,
jež se zachytila do krajky, a Jiří se pohnul,
zamotáváje se naposled nohama do pentlí,
které přilápl, položil kyticí a přiskočil, chtěje
sám sponku vymotati.

Když se dotekl límce, trasly se jeho ruce,
že Anna všechna udivena pohlédla mu do tváře.
Myslíla, že se chvějí onavou po několika kilo-
gramech drátěné křivky, kterou dlouho v ruce
držel, ale když vzhledla, poznala, že se chvějí
i jeho rty, a tvář jeho že je bílá jako plátno.

«Ach — tak!» pomyslíla si, a zlotyslná
pohrdavost rozšířila zornici jejího oka, bílé
zuby stiskly spodní ret a zasvitly nějak zle ve
stážných koutcích.

Vzhledla znovu — ale ku podivu, zlý po-

směšek uhasl, a ona sklopila zrak v ztupeném
zahanbení.

Ten směšný student či muzikant dovedl
se nejen zamilovaně, ale i bolestně podívat!

V kočáře poposedal do koutka, aby se jí
ani šatem nedotekl, a sotva dýchal. V koncertě
urádel ji na podium a pti jejím zpěvu stál
opřen o zeď, nespouštěje s ní oči.

Když se loučila, odcházející, se všemi umělci,
kteří ji požádali o kyticí na památku, vy-
trhávala s lhostejnou, častým opakováním na-
vyklou libostí lehce květy s dráty a podé-
lila všecny.

Kruh páně kolem ní se rozevřel, a ona
se ohléla po Jirím, aby ji doprovodil ke ko-
čáru.

Stál v koutku za shrnutými židlemi, všecek
zasmučený. A tu si Anna teprve uvědomila,
že on nepřišel prosit o květiny a přece že jich
tak zasloužil.

Se zdvořilým úsměvem, který jí ve spo-
lečnosti nikdy nescházel se rtů, vyškubla ně-
kolik květů a s omluvou mu je podala. Celá
jeho mladá tvář s výrazem dětského, nestří-
něného podivu zazářila. Podíval se na ni
vděčně, tak nadšenými očima, že se proto
zamyslíla.

Pak už nezmizel.

Po každém představení, kdy Anna zpí-
vala a vstupovala do kočáru, kmitl se jeho
celý pozdrav, a často, než došla oklikou
k bytu druhé družky, do najaté villy na konci
Vinohradů, zablédla i tam, že se u železně, pro-
lamované branky krčí jeho stín. Ale i na
ulici jej potkávala, a všude ji provázel jeho
zrak, čistým nadšením napojený.

Tak to trvalo celou zimu. Na jaře při-
nesl první svou velikou skladbu, Anně věno-
vanou. Za tu dobu musela již Anna poznati,
že je jiný než všichni ti, jichž osob i minu-
losti se dosud dčila. A právě proto, že pro
něho ještě uvěřila v možnost dobra a čistoty
snů, si jej oblíbila.

A tentýž zážrak, totéž divuplné tání, plné
sladce bolestivé touhy, jako právě venku v pří-
rodě, dalo se i v duši Annině. Jihlo to tam a
hotovilo se k novému, udivnému procitnutí a
znova vzkříšenému, teplému životu.

Jiří hledal drive, sám již nebohat, nějaké
zvláštní, poutavé konzlo, kterého jeho vzni-
cená duše potřebovala, a ona nádherně spo-
lečnosti vnějších, pestrých barev. Miloval krásu
a přepych. Pohodlné se mu snilo.

Anna odsoudila ostře jeho podřizování se
parfomovanému světu pohodli a zahálky. A Jiří
se od něho odtrhl, tím pevněji se přimknul
k ní i v snech i v práci — a než se oba na-
dali, opadlo je měkké, kouzelné blouznění jara,
plné vzdechů, hvězd, vůně akátů a všeho toho,
co viděti a slyšeti je práno jenom milencům.
Všichni druzí chodí kolem toho na slepo.
Hvězdy nemají pro ně zvláštního lesku, a z vůně
akátů je bůh hlava.

Anna se vrátila ve své mládí. Její duše
se proměnila. Utěšila, že je možno počítí znova.

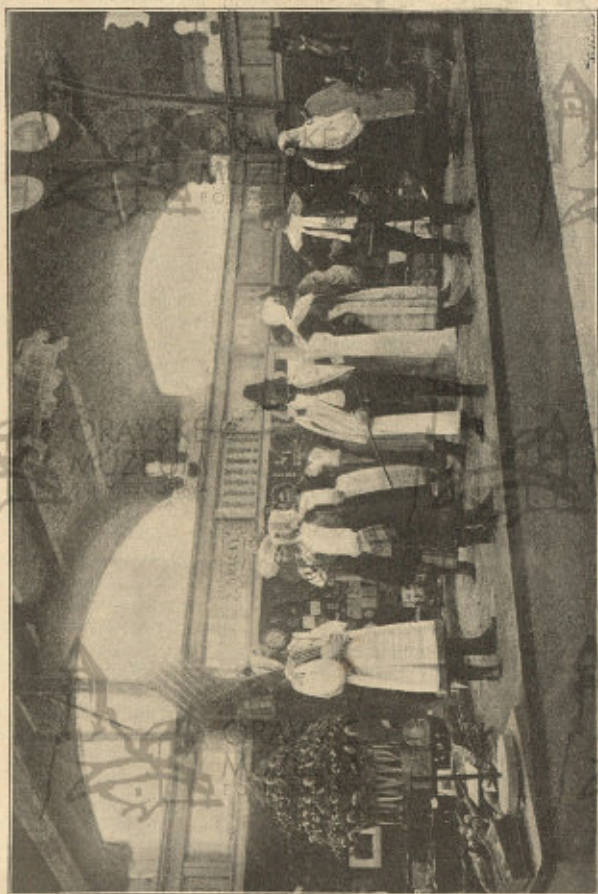
* * *

Tak provdala se napřesrok za Jiřího. Uvažo-
vání, že se věkem skoro různí, že ona již tolik
prožila a vytrpěla, kdy on teprve s důvěřivým
úsměvem na rtech, lehce, jako do taneční síně,
něm nesklaman vcházel do společnosti —
všechny tyto námítky ani nepřipustila láska,
která ji samu překvapila.

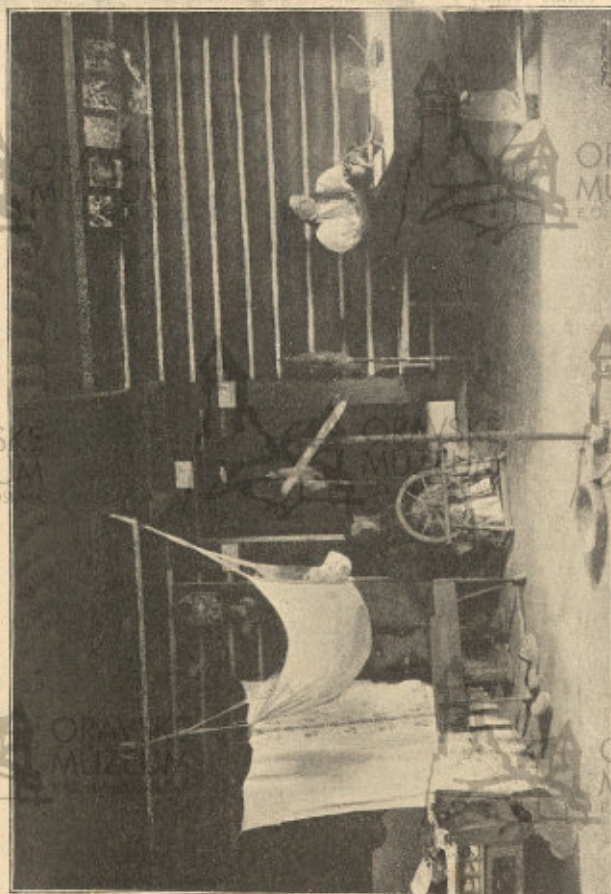
V prvních týdnech a měsících nepoctili
opravdu neshody. Jiří sice vždy častěji od-
cházel, ale věčně nemohl sedět u zep. Ostatně
byly to vždy důležité schůze hudebních odborů.

Jednou přišel z koncertu a mkrýváje ra-
dost oznámil ženě, že se setkal s paní Hla-
rovou, známou dalkou z oné bohaté spo-
lečnosti, z níž se Jiří vytrhl. Vypravoval, jak se
ptala na Annu, jak litovala, že zcela zmizela.
že jim odtrkla několikrát spoluděkování při
koncertech, s jakým o ní mluvila nadšením
a konečně jak vyslovila přání, aby mohla Anna

NÁRODOPISNÁ VÝSTAVA ČESKOSLOVÁNSKA V PRAZE.

Poboční skupiny Jízdy králů ve Zvýšovském oddělení Národopisného paláce.

Světlice v chodském statku výstavní dčtiny.

(Ole fotograf M. Adl erav Praha).

Jízba v hnanáčkem grunte výstavní dčtiny.